

едно малко птиченце, което отъ часъ-на-часъ си подавало главичката и се огледвало на около; а майка му начесто дохождала и му донасяла съ клъвчицата си ту капчица водица, ту мушици или червейчета за храница. Петко и Еленка познали, че това е пянка. Често тѣ забравяли своитѣ игри и се спирали да гледатъ какъ птичката се грижила за своето малко птиченце.

Единъ день птичката хвъркнѣла нѣкъдѣ и ѣж не видѣли вече да се завърне. Минжло що се минжло и малкото пиленце изъ гнѣздото захванжло жално да пивка. Испървенъ нарѣдко, но по-послѣ твърдѣ начесто, та на дѣцата станжло жалко, като го слушали.

— Къдѣ ли се е дѣнѣла пянката? — питахж се дѣцата, като вървѣхж покрай рѣката твърдѣ огрижени.

— Ето ѣж, ето ѣж, горката! — извика стреснѣто Еленка.

— Умрѣла! — добави Петко. Наистина прѣдъ тѣхъ лежала пянката мъртва, кой-зна отъ що.

Бѣдното птиченце останжло сираче!

Дѣцата се наговорили да го вземжтъ у тѣхъ си, за да не умре отъ гладъ въ гнѣздото си. Мжчно било да го достигнжтъ, затова Еленка възлѣзла на дървото и прѣдпазливо го извадила. То било облѣчено съ пепелява перушинка.

— Охъ, горкото, какъ трепери! — казала Еленка, като слѣзла на земята.

— Трѣбва да е много истинжло, — отговорилъ Петко.

Слѣдъ това тѣ отишли у дома си, като се сговорили да хранѣжтъ пиленцето и да го гледатъ чакъ до идущата пролѣтъ: да порастне и да за-